

1. Φιλοσοφικοί δρόμοι

Υπάρχουν πολλοί διαφορετικοί τρόποι για να φιλοσοφούμε. → και πολλά διαφ. αντικείμενα που μπορούν να αλληλοεπηρεάζονται. Τη φιλοσοφ. βλέπουμε → υπάρχει φιλόσοφος έχει τη διηγή του ταυτότητα + προωλητική ζητά και ουδιστική τότε μόνο φιλοσοφεί, όταν διαφοροποιείται από τους άλλους. → Για παράδειγμα υπάρχουν αρκετοί ετερόκλητοι φιλόσοφοι του Διαφωτισμού (Ρουσσώ, Καντ, Χιούμ, Σμολ) αλλά και του 19ου αιώνα (Μαρξ + Νίτσε). → Όλοι οι μεγάλοι φιλόσοφοι διαφοροποιούνται ως προς τον ορισμό των μεγάλων φιλοσοφικών (Γνώση, Αρετή, Ευδαιμονία, Αγάπη). → **ΚΑΙ ΘΕΤΟΥΝ ΣΕ ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΤΗ ΕΥΡΙΑΡΧΕΣ ΣΗΜΑΣΙΕΣ → ΑΡΑ Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΥΘΥΓΡΑΜΜΗ + ΓΡΑΜΜΙΝΗ.**

2. Διάκριση από Αριστοτέλη και ύστερα

θεωρητική
φιλοσοφία

πρακτική
φιλοσοφία

- Η θεωρητική φιλοσοφία έχει να κάνει με το πως ανακατασκευάζουμε αυτό τον κόσμο και με τη γνωστική σχέση μας με αυτόν τον κόσμο. Τι υπάρχει, τι μεταβάλλεται, τι παύει να υπάρχει. Πως δημιουργούνται τα φυσικά φαινόμενα, πως ξέρουμε ότι η ηγεμονία που έχουμε για τα πράγματα είναι αληθινή; Πως νομιμοποιεί την ηγεμονία που έχουμε για τον κόσμο; Πως η ηγεμονία μας απορρέει αυθεντικά; (Αν και η ίδια η αυθεντία αμφισβητείται → Thomas Nagel → Mind and Cosmos)

→ Επειδή όμως δε θεωρούμε απλώς αλλά πράττουμε
κιόρις, υπάρχει μια άλλη βερά ερωτ. που απασχ.
την πρακτ. φιλοσοφία. Ο άνθρωπος δεν είναι
μόνο φορέας βυκείδησης της θέσης του στον
κόσμο αλλά και υλοποιημένο πράξης / ο δρων
Ετσι χρειάζεται να απαντήσουμε όχι μόνο στο
αν η ηθική μας για τον κόσμο είναι αληθής
αλλά και στο ΑΝ ΟΙ ΠΡΑΞΕΙΣ ΜΑΣ ΝΟΜΙΜΟΤΗ-
ΑΠΟ ΒΑΘΥΤΕΡΕΣ ΑΞΙΕΣ. Και όπως είναι
γνωστό, υπάρχουν πολλές διαφορές αξίες, γιατί
υπάρχει Διαφορετική θεωρήση των πραγμάτων
και Διαφορετική ανθρωπική ψυχολογία.

→ Ο στόχος, όπως απαιτείται και να δώσουμε στα
2 βασικά ερωτήματα που απασχολούν τη θεωρητική
+ πρακτική φιλοσοφία, να ποτε ξεκινάμε από
μία βάση. Λαμβάνουμε υπ' όψιν φυσικούς,
ηθικούς, κοινωνικούς κανόνες, γτ είμαστε μέλη
οργανωμένων κοινωνιών. Αυτό που καταφέρει
η φιλοσοφία είναι να εξηγήσει τα όρια
του κόσμου της θεωρίας + πράξης. Και αυτό
καταφέρει η καλή φιλοσοφία. Εξηγεί τα όρια
της φαντασίας μας και συσχετίζει στη χειραφέτησή
μας ως ευεπτόμενων όσων

3 Φιλοσοφία του σιγήριου.

→ Είναι ένας κλάδος που έρχεται να απαντήσει όχι
μόνο στο αν η ηθική μας για τον κόσμο
είναι αληθής, όχι μόνο στο αν οι πράξεις μας
νομικοποιούνται από διάφορες αξίες. Αλλά
εγκρίτως πρέπει να προβεί οι κρίσεις +
ετοιολογήσεις να είναι εγκριτικές + δίκαιες

→ Επειδή όμως δε θεωρούμε απλώς αλλά πράττουμε
κιόρις, υπάρχει μια άλλη βερά ερωτ. που απασχ.
την πρακτ. φιλοσοφία. Ο άνθρωπος δεν είναι
μόνο φορέας βυκείδησης της θέσης του στον
κόσμο αλλά και υλοποιημένο πράξης / ο δρων
Ετσι χρειάζεται να απαντήσουμε όχι μόνο στο
αν η ηθική μας για τον κόσμο είναι αληθής
αλλά και στο ΑΝ ΟΙ ΠΡΑΞΕΙΣ ΜΑΣ ΝΟΜΙΜΟΤΗ-
ΑΠΟ ΒΑΘΥΤΕΡΕΣ ΑΞΙΕΣ. Και όπως είναι
γνωστό, υπάρχουν πολλές διαφορές αξίες, γιατί
υπάρχει Διαφορετική θεωρήση των πραγμάτων
και Διαφορετική ανθρωπική ψυχολογία.

→ Ο στόχος, όπως απαιτείται και να δώσουμε στα
2 βασικά ερωτήματα που απασχολούν τη θεωρητική
+ πρακτική φιλοσοφία, να ποτε ξεκινάμε από
μία βάση. Λαμβάνουμε υπ' όψιν φυσικούς,
ηθικούς, κοινωνικούς κανόνες, γτ είμαστε μέλη
οργανωμένων κοινωνιών. Αυτό που καταφέρει
η φιλοσοφία είναι να εξηγήσει τα όρια
του κόσμου της θεωρίας + πράξης. Και αυτό
καταφέρει η καλή φιλοσοφία. Εξηγεί τα όρια
της φαντασίας μας και συσχετίζει στη χειραφέτησή
μας ως ευεπτόμενων όσων

3 Φιλοσοφία του σιτηρίου.

Είναι ένας κλάδος που έρχεται να απαντήσει όχι
μόνο στο αν η ηθική μας για τον κόσμο
είναι αληθής, όχι μόνο στο αν οι πράξεις μας
νομολογούνται από διάφορες αξίες. Αλλά
συγκεκριμένα πρέπει να προβεί οι κρίσεις +
εποιολογίες να είναι εγκροτημένες + δίκαιες

→ Έχει όλα τα χαρακτηριστικά της φιλοσ. θεωρίας
Έχει ηρώα, έχει ήρωες, έχει αποδομητές
και πολλές διαφορές ανάμεσα στους φιλοσόφους
της και ενδιαφέροντες μορφές στο περιβάλλον
όταν λέμε κανόνα εννοούμε τις φιλοσοφικές
θέσεις του δικαίου, π.χ. ο Σωκράτης και το διαοντάκι
του παιχνιδι με τους σοφιστές. Βέβαια, αυτό ελεφτ.
καλύτερα οι σοφιστές εξαεχνίζονται μια πιο δημοφ.
σκέψη του λόγου. Αυτή η εξαεχνοση οπταίνου
υποστηρίζουν οι σοφιστές εννοείται στην Αγγλία.
Όμως έχει πάντα το δικαίο με το μέρος της η
Αρετή. Γιατί να υπακούμε - ποια η σχέση μας με
τους νόμους της πόλης;

Σοφιστές

• Γερμανικός Ιδεαλισμός - Στοιχειώδεις: Κρίσις, Γερμανός,
Φονερμαχ - Γερμανική σχολή - 18^{ος}/19^{ος} αιώνας
Υποστηρίζει πως οι ιδιότητες που προσδίδουμε στα
διάφορα πράγματα εξαρτώνται από το πως εμφαν.
σε εμάς ως αιώδυντες, ως κείμενα των αιώδυντων
απαιτών μας ορατών συνδέεται με τη φύση του δικαίου
... συνδέση με Αρετή. Υποστηρίζει τη δική φύση του δικαίου

• Νομικός Θετικισμός - Στοιχειώδεις: Ότιν, Μπένταν,
Χομς. Αντίθετο με το φυσικό δικαίο που
υποστηρίζει την ύπαρξη ενός πανανθρώπινου νομικού
συστήματος. Υποστηρίζει ότι το δικαίο είναι ένα
φαινόμενο παραδοσιακό που απαντάται στις
τοπικές, ηθικές της εποχής... συνδέση με
κρίση! Είναι το δικαίο όπως λέει ο Ότιν
στο πρόβλημα του μισθού προς εμάς, που
απαιτούν να υπακούει συνδέση με ωφέλιμο
και εμπειρία
... Ο νομικός θετικισμός οδηγεί σε τεχνική + ελπίδα
έναντι του δικαίου

... Γενικότερα, ο νόμος της Ηθικής μας αφορά ατομικά γιατί από αυτόν κρίνεται η επιτυχία μας στην προσωπική μας ζωή (γ' αυτό που μας είναι ιδιαίτερα αδιάφορο το πως ζούμε οι άλλοι - με τη ηθική μας είναι π.χ. αδιάφορο σε τι δρόμο περπατούν). Ανάθετα, ο νόμος της Πολιτικής μας αφορά όλους, γιατί εδώ κρίνεται η επιτυχία της ζωής μας μαζί με άλλους. Γι' αυτό εδώ ΕΧΕΙ σημασία τι κάνουν οι άλλοι. (π.χ. ο μεθυμένος στο σπίτι του δε μας αφορά, ο μεθυμένος οδηγός μας αφορά)

→ Φαίνουμε δε 3 ερωτήματα:

- 1) τι είναι ορθό να πράττουμε - ΗΘΙΚΗ
- 2) ποιά είναι η δικαιοσύνη, πως πρέπει να συμπεριβαλλόμαστε με τους άλλους - ΠΟΛΙΤΙΚΗ
- 3) τι είναι το δίκαιο/νόμο - ΔΙΚΑΙΟ

Το πρώτο ερώτημα εξηγεί την προσωπική ηθική μας συνάφεια με τους άλλους. Δεν είμαστε αφέμονα, έχουμε τη δική μας ηθική. Και μπορεί όπως είπαμε να είναι ζητήματα που μας αφορά ατομικά, ωστόσο θα τα διαμορφώσουμε την ηθική μας, θα πρέπει να ανατρέξουμε στον κοινό λόγο.

Το δεύτερο ερώτημα απαντά στο ποιος είναι οι αρχές που μας επιτρέπουν να ζήσουμε σε μια κοινωνία πολιτών. ΣΑΦΟΣ, ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΥΠΑΡΞΕΙ ΣΥΓΚΡΟΤΗΤΗ ΑΝΑΜΕΣΤΑ ΣΤΑ 2 ΠΡΩΤΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ.

Το τρίτο ερώτημα επηρεάζεται από το πως συνειδητοποιούμε τη σχέση πολιτικής + ηθικής. Η καλύτερη εναρμόνιση των 2 πόλων έρχεται στα δημοκρατικά καθεστώτα, χωρίς να σημαίνει ότι η δική ζωή δε μπορεί να υπάρξει και σε μη δημοκρ. περιβάλλον. Η ηθική χρειάζεται ατομική ελευθερία, η πολιτική, συλλογικά πειραματισμός - να είμαστε συμπορευμένοι ανοιχτοί - το δίκαιο

ΕΡΧΕΤΑΙ ΣΤΑ 2 ΔΕΛΤΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΤΗ
ΜΗ ΑΥΤΟΜΑΤΕΩΣΗ ΤΗΣ!

4. Ηθικές θεωρίες

Η ηθική έχει ευρύτερο πεδίο από το δίκαιο. Γιατί
η ηθική δε συρρηγματοποιείται απλώς και μόνο τύπους
πραγμάτων. Ηθικά επιπλέον για παράδειγμα μπορεί
να είναι και το φρόνημα ή οι θέσεις μας. Επίσης,
η ηθική μας καλεί να υιοθετήσουμε μια
ηθικοπολιτική στάση απέναντι στα πράγματα της ζωής,
μία χρησιμοπορία / επίσκεψη → π.χ. δε θα πρέπει να
έχουμε επιθυμίες, είναι καλό να
αδιαφορούμε για τον εαυτό

5. Εισαγωγή στον ωφελισμό

- Αποτελεί θεωρία κατανομής πόρων
- Είναι η πρώτη ενδοχή της ευεπαισθησίας
- Σύμφωνα με τον ωφελισμό μία πράξη είναι
ορθή εφόσον έχει καλύτερα αποτελέσματα από τις
εναλλακτικές της δυνατότητες και φυσικά για αυτό η
πράξη αυτή είναι επιβεβλημένη
- Τον ωφελιστή δεν τον απασχολεί τόσο το
δίκαιο και το άδικο των πράξεων όσο η κοινωνική
τους χρησιμότητα

→ Ας δούμε όμως λίγο πρώτα τη ευεπαισθησία.
Σύμφωνα με τη θεωρία αυτή, βασικό στοιχείο
αξιολόγησης μιας πράξης είναι ΟΙ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ που
επιφέρει στον κόσμο. Άρα σημασία έχει το τι
πρόσδοκας φορείται να επιφέρει η πράξη αυτή στο
κόσμο (το οποίο είναι επενέργεια). Ολοι μετρούν και
μετρούν όλοι το ίδιο ... τώρα, αλλιώς
αυτό το σύνολο είναι μία μετα-αξιολόγηση και

η χειρουργική
καθοδηγείται
από την εμπειρία

αλλιώς μια μικρο-επικαταβλή. όμως αφορά η
ευθανασία... Πάθος μας ενδιαφέρει το κυρίως,
θα παράδειγμα στην ευθανασία. Θα πρέπει να συνηθίσουμε
και ευρύτερα πλάτος πολλών άλλων ανθρώπων, ευχόμενοι
θα δώσω να βρεθούν μεθυσμένοι στην ίδια θέση
... Εδώ ως ευχόμενοι χορηγούνται όλοι νινιδίν
μόνο και ηδονή, αυτόματως δεν είναι βε θέση
αυτή να διαμαρτυρηθούν ούτε να διαμαρτυρηθούν

→ Πρόβλημα: οι αξιώσεις του ωφελισμού δε
φαίνεται να έχουν όρια. Ότι μπορεί να γίνει, πρέπει
να γίνει (η χ^α να πάω στους γιατρούς της ActionAid)
Σε αυτό, ο ωφελισμός απαιτεί ότι όρια θέτει το
αίτημα της αποτελεσματικότητας (η χ^α να
ασχολείται ο χρόνος με τα παιδιά του είναι αποτελεσματικό
το να ασχοληθεί με τα παιδιά όλου του κόσμου...
ανθρωπιστικό).

→ Άλλο πρόβλημα: Αν πρέπει να συνηθίσουμε τις
επιδυμίες όλων, τότε θα πρέπει να παραδειγμα να
συνηθίσουμε και αυτές των παιδιών. Μετα
ταυτίζονται κριτήρια να τις απομεινώνουμε, και
βασικά πρέπει να τις απομεινώνουμε ή τότε διαμαρτυρηθεί
σε φηδεμονία, πατερναλισμό

Συγκρισιμότητα των δεδομένων. Λόγω της ελάχιστης
συγκρίσιμης λαμβάνουμε μέτρα που υποχρεώνει τα
βέλτιστα αποτελέσματα. Ακόμα κι αν υπάρξουν
Αρνητικές συνέπειες. Για ΟΡΙΣΜΕΝΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ
(η χ^α ο ωφελισμός επιτρέπει σε έναν γιατρό
να αφαιρέσει από ένα μελλοντικό παιτωμένο
τα ζωτικά του όργανα, ώστε να κρατηθούν στη ζωή
πέντε βαριά τραυματίες. Διανοητικός πόθος που θα
προκληθεί είναι μικρότερος από το φυσικό πόθο

που θα προξενούσε ο θάνατος των 5 τραυματιών.
Οι ωφελιμιστές απαντούν πως αν έτσι λειτουργούσε η
θεωρία του ωφελιμισμού θα δημιουργούνταν ένα αίσθημα
ατασφάλειας. Υπάρχει λοιπόν μια ωφελιμιστική/βελτιω-
πρακτική διαμερίσση της δικαιοσύνης - των ατομ. δικαιωμά-
των - της προστασίας των αδυνάτων. Σκεφτόμαστε δηλαδή
τα ακρωτάτα αρνητικά αποτελέσματα
που όμως το πρόβλημα να παραμένει. Γιαυτό και οι
ευνεχιστές του βενθιανισμού εισάγουν τον ωφελιμισμό
των κανόνων. Σύμφωνα με τον ωφελιμ. των
κανόνων μια πράξη κρίνεται από τη συμφωνία
της με ορισμένους κανόνες οι οποίοι μακροπρόθεσμα
έχουν το καλύτερο αποτέλεσμα για τα άτομα.
Και παίζει όμως παραμένει το πρόβλημα. Επιτρέπεται
εξαίρεσεις;

SB # περίπτωση του Bentham

→ 2 είναι οι κύριες παράμετροι της ανθρώπινης συμπερι-
φοράς: ο πόνος + η ηδονή. Στοχεύει η ανήρ-
κυνη στην αποφυγή του πόνου και στην επιδίωξη της
ηδονής. Αυτοί όμως θα πρέπει να είναι και οι στόχοι
των πολιτικών/κοινωνικών/δικαιτικών θεσμών η
μεγιστοποίηση της κοιν. ηδονής/ωφέλους και το
όσο το δυνατόν χαμηλότερο κόστος.

Αρα μια πράξη μπορεί να θεωρηθεί συμφωνή με
την αρχή της ωφελιμιότητας αν έχει μεγαλύτερη
τάση να αυξήσει την ευτυχία.

→ Το άτομο βέβαια, αξιολογεί τα πάντα από τη σκοπιά
του. και πως θα μπορούσε να είναι και διαφορετικά.
Ο Μιχάλης στη συνέχεια υποστηρίζει πως η κοινωνία
είναι ένα πραγματικό σώμα και πως το
εμφέρον της κοινότητας ανίσταται στο συμφέρον κάθε
ατόμου.

→ Η ηθική που προβάλλει να δεμευθεί είναι μια ηθική που θα λανθάνει ηθική αυτό το δεμευμένο θα οξεί αμείνον (ατομικό)

② → Επειδή όμως είναι δεδομένο ότι ο άνθρωπος θα πρξει ότι είναι δυνατόν για την ηθική του και επειδή το συμφέρον της ηθικότητας δεν είναι τίποτ' άλλο πέρα από το συμφέρον του κάθε ατόμου, η ηθική που προτίνει ο Bentham δεν έχει λόγο να αφορά την ατομ. ευημερία. Η αποστολή λοιπόν των δικαίων και κανονιστικών κανόνων δεν καθορίζουν την ατομ. ευημ. ώστε να επιτευχθεί κοιν. ευδαιμ. Γιατί η κοιν. ευδαιμονία συντάσσεται στην ευδαιμ. του καθενός, αλλά αυτό έχει κι αλλιώς το φροντίζει ο καθένας. (Αλλιώς) θα συντονίζον την ατομική ευημερία. Το δικαίο είναι ένας περιληπτικός κωδ. ορθότητας + εφιστοφροσύνης

→ Επίσης, επέκρινε το κοινοδικαίο. Η τεράστια διακρ. ευχέρεια των δικαστών, η ελληνική ευτυχία και ευνέμεια οδηγούν σε αλυσίδα του δικαίου με τρόπο ανεξέλεγκτο στην ρυθμιστική του αξία. Υπέρτατος σκοπός του δικαίου είναι η βασικότητα των προδοτήτων των κανόνων

Το δικαίο πρέπει να παρέχει (ΑΣΦΑΛΕΙΑ) στους πολίτες. Πρέπει να γνωρίζουμε τα όριά μας, τα όρια της πολιτείας, τα δικαιώματα, τις υποχρεώσεις, τις εξουσίες (Αν όμως δίνουμε βάση στη νομοταξία τίποτα δε μένει σταθερό)

→ Οφελιμότητα + δημοκρατία:

Η ηθική του Bentham στοχεύει όπως είδαμε στη "μεγιστη ευτυχία" του κάθε ανθρώπου. Αυτό, σε συνδυασμό με την επιφύλαξη του θεατού δικαίου, δεν μπορεί να είναι επικίνδυνο για τη μετριοφιλία των ανθρώπων σε βάρος της οποίας αυταρχαγία

Ευδαιμονεί η ηλιουσηρία... Το πρόβλημα δεν
επισημαίνεται στο ότι η ηλιουσηφία, ευδεχομένως
θα επιλεγεί ή αλλιώς περισσότερο ποιοτικό - κοίτε χαμηλής
ποιοτήτος, όπως π.χ. όταν ο κόσμος προσιμα ευνοημένος
Το πρόβλημα επισημαίνεται στο ότι ήτοις πράξεις
δε ευχνορύνονται (ΠΡΟΤΕ) ήτοις ακόμα ή αν η
ΤΕΛΕΒΗ τους οσηγήσει σε βελτιστες ευγενεις ή
τα καταστήσει τους ανθρωπους ευνοχότερους π.χ.
Ο ΒΑΖΑΝΙΣΜΟΣ ΕΝΟΧΕΩ

..... Ο Bentham έχει επισημώσει όλων αυτών και
δίνει μια απάντηση. Αν και δε νομίζεται και παλι για
την προτασία των φυσικών δικαιωμάτων - διότι
το ηδικα ορθο για τον ιδιογ κρίνεται από τις ευγενεις
των πράξεων και τον βελτιστο ισοβελισμό ευνοχίας +
δυστυχίας - εντούτοις δίνει ένα σύστημα προτασίας.
Αυτο είναι η δημοσιότητα και η διαφάνεια στις
πράξεις της εφουβίας. Έτσι, προλαμβάνονται η
αυταρξία και η προαγωγή δόλων ευμφορώντων
ηριδιμότερο των παραπάνω ωστόσο είναι μια
διακυβέρνηση αντιπροσωπευτική και όχι
μοναρχική → άρα ο Bentham αναγνωρίζει την
αξία της δημοκρατίας.

- Ζυσταγμα + μέγιστη ευνοχία: Ο Bentham στον
Ζυσταγμ. κωδικα διακρίνει → καταστατική εφουβία
→ λειτουργική εφουβία
- Η καταστατική είναι η υπέρτατη - βρίσκεται στα
χέρια του λαού, που έχει το δικαίωμα του επιλέγειν
 - Η λειτουργική είναι 3η νομοθετική + διοικητική +
η δικαστική

- (ii) Ο κωδικας του Bentham δεν περιλαμβάνει καταλόγο
δικαιωμάτων, γτ θεωρεί ότι αυτά διαβελίζονται μέσα
από ελεγχτικούς μηχανισμούς και τα της αυταρξίας
- (iii) 4 ητικές διαβελίσεις της αυταρξίας της
λαϊκής βούλησης → πολιτική / καθολική για όλους γνός,
και δε χρόνο + 1685 ευνοχ. περιφέρειες

(19) Ος προς τις άλλες 2 εξουσίες. Το ρομποτικό σώμα
αφαιρεί τον πρωθυπουργό + τον υπουργό Δικαιοσύνης
και μετά αυτοί διορίζουν Υπουργούς + Διευτές. Μπορεί όμως
να υπάρξει αίτημα από το ΗΚ και από τους Επ. Περιφ.
για απομάκρυνση αυτών και να πραγματοποιηθεί αν
δίνει δέσμο από την ηλιουσιμότητα του επί βωμάτων. Έτσι
το έλεος βωμά δεν επιφέρει αλλά ελέγχει αν οι
αυτώτατοι αξιωματούχοι ανταποκρίνονται στις αναλήψεις
του αξιωματος τους.

→ και γιατί το Ευχρικό έωμα να έχει τη δυνατότητα αυτή, Γιατί είναι ότι ο κριτικός έχει ως στόχο να πετύχει την απομνή του ευτυχία. Επειδή όμως υπάρχει η περίπτωση να βρει αντίσταση από την απομνή ευτυχία άλλων, τελικώς ο κριτικός έχει κίνητρο να προωθεί ^{από} ευφέρονα του δε βρει καν αντίσταση του από επάνω.
 → και τότε πρώτα αυτό, Όταν το απομνή ευφέρο έχει πρόνοια την αεφάρεια - την ευμάρεια - την αίσιον - διαβίωση και την ισότηα.

57. Ο J.S Mill και η ελευθερία του ατόμου ανήκουν στην ερώτηση

- Ο Mill επιβεβαιώθηκε από τις "ιδέες" του Humboldt
- θεωρεί ως πολυάμο αγαθό την ελευθερία της πράξης / συνείδησης / γνώμης
- Το αξιωματικό σημείο του Mill είναι διαφορετικό από του Humboldt (λογικό γιατί τους χωρίζουν 67 χρόνια) και διαφορά: θένεται στην αξιοσύνη του αγγλικού δένου. Ωστόσο, χρησιμοποιούν έναντι στον ευαίσθητο εκθρό τα ίδια όρια

→ Ο Mill ξεκινά από το ότι η θεμελιώδης ημερομίσθια ξεκινά από φάση όπου οι τοί

Εκδόση ενός δεσποτικού καθεστώτος Όμως δημιουργείται
η γανδαρέμια εντύπωση ότι δεν υπάρχει ανάγκη
προστασίας του λαού απέναντι στην ιδία του τη βούληση
Δημιουργείται η γανδαρέμια εντύπωση ότι δεν υφίσταται
αυτο-τυραννία και ο πολίτευτος έλεγχος χωρίς
να αδειχεί για το άτομο επιλογές
Πολιτικές κυρώσεις όποτε απαιτηθούν και
με το μαλακό εναλλακτικές επιλογές
Αντιθέτως ο Humboldt δε φοβόταν την
τυραννία της ηγεμονίας ή στην εποχή του
δεν υπήρχε μια πολιτική + κοινωνική διαφορά
βούληση της ηγεμονίας. Ο Humboldt ενδιαφερόταν
να καθορίσει τα όρια της δράσης του κράτους!

Πως καθορίζαν οι 2 σχολαστές τα όρια ανάμεσα στο
κράτος - κοινωνία και στην κοινωνία - άτομο;
• Ο H. θεωρεί ότι τα όρια καθορίζονται από τον καθορισμό
του κράτους είναι το κράτος μπορεί δευτερευόντως να
προωθεί την ευτυχία ή απλώς να αποτρέψει το κακό.
Ο Humboldt ως κράτος είναι αποδέχεται την
ασφάλεια - την αποτροπή του κακού. Το κράτος δε
πρέπει να επεμβαίνει μόνο σε πράξεις που επηρεάζουν
άμεσα + έμμεσα σε ξένο δικαίωμα.)

• Ο προκάτοχος και δάσκαλός του κλείν υποστηρίζει
ότι η ασφάλεια είναι συνδεόμενη με την εξουσία + η
εξουσία με την ευτυχία, οπότε, δεν υπάρχει και τόσο
μεγάλη ανάγκη διακρίσεως αυτών των 2 όρων

• Επίσης στην παραπάνω άποψη ο Humboldt φαίνεται
ότι ταυτιζαν την προέλευση των ιδεών από
εμπειρίες από Kant. Αυτή η αντιληπτική
ευτυχίας + ασφάλειας και η ανάγκη του ανθρώπου
να είναι αυτόνομος και άρα το κράτος να
επιδικάται μόνο την ασφάλεια. Όμως, ο Kant

αναλαμβάνεται την αυτονομία πιο αυστηρά ως την
υπακοή να ξεκινάει κανείς τα εξωτερικά ερεθίσματα
και να υπακούει ακολουθώντας στην "εσωτερική"
φωνή του λογού.

• Και ο Mill στο Περὶ Ελευθερίας **δεν** το συλλαμβάνει
διαφορετικά από τον ~~Humboldt~~ ^{Humboldt}. Υποστηρίζει ότι ο μόνος
έκτος άσκησης κρατικής εξουσίας πάνω στα άτομα
είναι η αφαίρεση της ~~βίαιης~~ ^{βίαιης} Δε μπορεί κανείς να
εξαναγκάσει σε κάτι επειδή πρόκειται για το καλό
του/ετυχία του.

• Όμως Humboldt/Mill έχουν διαφορά: ο H **δεν**
απορρίπτει από τους τελικούς σκοπούς του κράτους τη
μερτοποίηση της ευτυχίας, γιατί όπως αναφέρει υπάρχουν
και τα φυσικά άτομα, κι εκείνα που δε θα
επιλέξουν έστω και παροδία τον νόμο για να ευτυχ
στη βουλή. Άρα το κράτος πρέπει να προνοήσει γ' αυτούς
μέσω κάποιων επιβολών του που θα στοχεύουν στην
ευτυχία **(VS)** Ο Mill, απορρίπτοντας βέβαια την προσην
ευτυχία του Bentham και εισάγοντας την ποιότητα -
καλύτερα ένας δυστυχισμένος δικτάτης παρά ένας
ευτυχισμένος μιλίον - κάνει ένα βήμα παραπέρα
υπογραμμίζοντας ότι η αρχή της **ωφέλειας δεν**
πρέπει **την** **ορθότητα των πράξεων με την ταγή**
τους να μερτοποιούν τα αποκατάσταση, αλλά
να υπηρετούν τα διακρίν, ευμάρεια του
ανθρώπου ως προώθηση οντός.

• Άλλο κοινό τους στοιχείο, είναι ότι υποστηρίζουν
~~Εμπειρικές~~ ^{Εμπειρικές} στρατηγικές για την επίτευξη του επιδιωκ
σκοπού. Γ' αυτό και υποστηρίζουν μία (άρνηση)
ελευθερία. Ο άνθρωπος έχει δικαίωμα να ακολουθεί
ελεύθερο + ανεξάρτητο τους δρόμους ολοκλήρωσης του
ιδίου βίου!

• Με λίγα λόγια, ως προς τη σύγκριση του, μπορεί ο Ητ να αναφέρει ως στόχο τη μεροτοποίηση της ευτυχίας και ο Mill να μην ενδιαφέρεται τόσο για το μέγιστο όσο για το ποιοτικό ωστόσο και οι 2 τονίζουν ότι φυσικά ^{τακτικά} θα πρέπει να είναι η αφοσίωση → και άρα ο τελικός σκοπός έχει τούτα προξενά. Όσοι είναι και οι άνθρωποι. Λαμβάνουμε υπόψη τις ιδιότητες και τις ιδιαιτερότητες του καθε μολομένου ατόμου. Δε μπορούμε να στριμώξουμε τους ανθρώπους κάτω από την προδοτική ευτυχία.

→ ^{καταναλωτικό α.} αλλιώς το άτομο καταναλώνει ένα ποσότητα, ή ένα παροδομένο.
• Και αν υπήρχε ένα παγκόσμιο πνεύμα που θα μπορούσε να ευημερώσει τις ανάγκες του καθενός για ευτυχία; Το δεχόμαστε; Και οι 2 το απορρίπτουν γιατί στόχος είναι η αυτο-ευημερώση. Είναι βέβαιος για το άτομο, να του παρέχει κανείς έτοιμο ένα ποσότητα απαιτημένο. Χρησιμοποιεί ενέργεια υποχρεωμένο, δυστυχώς + στο λήθη του χαρακτήρες → ολέθρια επιρροή πατερναλιστικής κρατικής δραστηριότητας στο χαρακτήρα των πολιτών

• Και πως τώρα από την αυτο-ευημερώση θα οδηγού στο βέλτιστο καλό; → Χρησιμοποιούμε ως άνθρωποι εξωτερικά ερεθίσματα, προλήψεις, αρχή. Η ελευθερία δράσης του ενός δεν είναι μορφή για τους άλλους, με αποτέλεσμα να προσδοθεί κανείς τόσο σε ευένοχες πράξεις που δεν αγγίζουν κανένα από τα συμφέροντα δικαιοσύνης τρίτων.

Επίσης, διαπληκνούνται και οι δέσμοι αλληλεγγύης μεταξύ των πολιτών, ή περιμένουν έτοιμη τη βοήθεια από το κράτος. Τελικώς, η αλοχή του κράτους είναι την ικανότητα κρίσης των πολιτών

→ Τώρα, θα δούμε πως εξελίσσεται τα παροδομένα όρια που θέτουν οι φιλόσοφοι όταν πρόκειται για πολιτικές αρμοδιότητες ελευθερίας

(Όταν ο Will αναφέρεται σε τιμωρία δεν εννοεί όπως ο Humboldt μόνο τις ενιόνες, αλλά και τις ατενιόνες, ακόμα και τη ευειδωσιότητα.)

• Ο Humboldt ασχολείται τώρα με τα μέσα με τα οποία το κράτος μπορεί να πετύχει τον περιορισμένο ρόλο του (αυτών της ασφάλειας) και απορρίπτει την εκπαίδευση, τη δημοκρατία, τη νύξη. Δε μπορεί το κράτος να χρησιμοποιήσει την εκπαίδευση, τη δημοκρατία, τη νύξη για να προλάβει το έγκλημα, γιατί όπως υποστηρίζει η αρχή της ασφάλειας το κράτος έπρεπε μόνο για πράξεις. Ο ιδανικός άνθρωπος πρέπει να μπορεί να πράττει ο,τι θέλει.

(ii) Επίσης, απορρίπτει απαγορευτικούς νόμους που βασίζονται μόνο σε υποθέσεις βλαστημότητας ή μόνο μία βίαιη συνέπεια θα είχαν την περιήγηση των κύριων ελευθερίας.

(iii) Τι μπορεί λοιπόν να τιμωρήσει το κράτος; Είναι το υπερημερολόγιο που εμποδίζει το μέσο αναγκαίο για τον άνθρωπο ως προς την καλλιέργεια και συντήρησή του. Το κράτος μπορεί και πρέπει να προβάλει μια κατηγορία συμπεριφορών που είναι κρίσιμα και που χωρίς τη διατήρηση της εγγύτητάς τους η ανάπτυξη της ατομικής προσηλυσιότητας δεν είναι δυνατή. Αρα τιμωρητές είναι εκείνοι οι πράξεις που εμποδίζουν τη βελούχνη της ενόησης ελευθερίας.

(iv) Επίσης, ο Humboldt αναφέρει πως υπερημερολόγιο που εμποδίζουν μόνο το ενδιαφερόμενο ή ταυτόχρονα χωρίς με τη συνείδησή του, βρίσκονται εντός της ατομικότητας του κράτους π.χ. εγκλήματα βεβήλως υπερημερολόγιο ή η διατάραξη κάποιου με τη συνείδησή του, επίσης δε έπρεπε να μινει ατιμωρήτη.

αρχή ασφάλειας + αρχή αναπαιδευτικής

στην προτασία δεδομένη που είναι πιθανό στην αμερική

vi) Έτσι μόνο συμπεριφορές που επηρεάζουν την ακεραιότητα των άλλων αποτελούν κίνδυνο για την αυτονομία

vii) Επιπλέον, η αρχή της αυτονομίας δεν επιτρέπεται να ισχύει εκεί όπου εμμένουν οι προϋποθέσεις της αυτονομίας και τέτοια ελλείψη υπάρχει όταν ηγείσαι από παθολογικούς λόγους στρέφεται της ικανότητας ορθολογικού αυτοελέγχου ή όταν δεν είναι ακόμα ώριμος. Η συμπεριφορά τέτοιου ατόμου του ανθρώπου δεν είναι αυθεντική. Τέτοια άτομα

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΟΝΤΑΙ ΜΕ ΠΑΤΕΡΝΑΛΙΣΤΙΚΟ ΤΡΟΠΟ. Εδώ, ακόμα και θυμωμένη για υπάρχει, το κράτος πρέπει να επεμβαίνει. (Οχι) όμως και στις αποφασιστικές συμπεριφορές

• Από την άλλη πλευρά, ο Mill υιοθετεί από τον Bentham την αρχή της βλάβης, όχι όμως με τόσο ευρύ πεδίο εφαρμογής ώστε να είναι κυρώσιμη κάθε πράξη που αποτελεί βλάβη κοινωνική ή θύλη. Έτσι, η αρχή της βλάβης (για τον Mill, όχι του Bentham) οδηγεί σε αντίδοτα συμπερι με την αρχή της αυτονομίας του Humboldt. Βλάντιν θα μια συμπεριφορά που επηρεάζει τα συμφέροντα την αυτονομία την ελευθερία των άλλων. Ο άνθρωπος, για τα συμφέροντα που τον αφορούν, θα πρέπει να παραμείνει ο τελευταίος κριτής.

• ... Βέβαια, και ο Bentham προσπαθεί να κρατήσει εντός τιμωρίας την αυτοβλάβη (όχι όμως γιατί δεν τη θεωρεί αξία τιμωρίας)

ΠΟΥ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΑΝ ΝΑ ΕΙΝΑΙ

• Τελικώς οι 2 κατηγοριοποιούν 2 συμπεριφορές ^{που ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΑΝ ΝΑ ΕΙΝΑΙ} αξίες ποινικοποίησης. Η πρώτη είναι συμπεριφορές **εξοργιστικές**, που εμφανίζονται ως βλαπτικές στα μάτια της δημοκρατίας. Γι' αυτός ο Humboldt δε βλέπει λόγο τιμωρίας (βλέπε βεξουλιτική συμπεριφορά). Ο Mill δεν το απορρίπτει. Η δεύτερη είναι πράξεις που φέρουν στο φως ένα καταικτιό φρόνημα

Και οι 2 το απορρίπτουν

54 Ο ωφελιμισμός και το ποινικό δίκαιο

- Το ποινικό δίκαιο άμεσα συνδέεται με την ηθική. Τα βασικά αξιώματα του πυρήνα του ποινικού δικαίου έχουν μια ορατή ηθική απαξία και οργή. Όμως, το ποιν. δ. ηθικίζει πέρα από την οργή + την αποδοκιμασία (ή ούτε τα προϋποθέτει ούτε τα επιτρέπει). Και τελικώς... με ποιά κριτήρια αξιολογεί το η.δ.;; Η παραλληλότητα ηθικών η.π.ο.δ. με ποινικών αξιολογήσεων είναι τυχαία.
- Υπήρχε μια φόβια ότι η εισβολή της ηθικής στο χώρο του ποινικού δικαίου θα περιοριζε την αυστηρότητα/ουδετερότητα/αμεροληψία του.
- Τα ερωτήματα που θα μας απασχολήσουν είναι ποτέ ο νομοθέτης νομιμοποιείται να ποινικοποιήσει μια πράξη. Επίσης, (ii) δε θα μας απασχολήσει το αξιολογούν ή μη συγκεκρι. συμπεριφορές. Αναζητούμε τη μέθοδο που θα μας δείξει τους λόγους για το δικαίωμα του κράτους να τιμωρεί. Άρα μια ηθικοπολιτική θεωρία της ποινικοποίησης με άλλα λόγια: από που προκύπτει το δικαίωμα του κράτους να τιμωρεί;
- Όσα ποινικά συστήματα έχουν επιρροή από τη γερμανική παράδοση, ως μέγιστο έχουν την έπαια του Εντόμου αχαιού. Όταν προβάλλεται έπαιμο αχαιό δικάζονται το κράτος να τιμωριθεί. Οι απειλη-λενδικοί υποστηρίζαν → όταν προβάλλεται ένα κατήναι νομιμοποιείται το κράτος να τιμωριθεί. Υποστηρίζαν την έπαια του

καυτηκότος γιατί έτσι εξηγούνται η ύπαρξη αδικημάτων που δεν προσβάλλουν ένα διακριτό έμπορο αγαθό. Η εκκρινόμενη ως τέτοια της ιδέας μιας δευτερεύουσας τάξεως αγαθών υπέρ μιας τάξης καυτηκόντων επιτρέπει την αεθολή του ποιητικού διηγήματος στην προσωπική ελευθερία. → Όμως, σκοπός του ποιητικού διηγήματος είναι να προστατεύει ορισμένα ζωικά αγαθά/διηγήματα ή να επιβάλλει μια ηθική αντίληψη για το πως πρέπει να ζεις και να συμπεριφέρεσαι.

→ Έτσι, η φιλελευθέρη ποιητική επιβίωση που φέρει αναζητήσει μια ηθικοπολιτική θεωρία ποιητική στην έννοια του έμπορου αγαθού. Όμως, το περιεχόμενο της έννοιας είναι ευμετάβλητο και μπορεί να αλλάξει ανάλογα με τις αξιακές ανάγκες κάθε εποχής. Χάσει τέτοιο όμως μπορεί να είναι σθεδρικό, αν η εποχή είναι εδνικοκρατική.

→ Bentham: Το κριτήριο που δίνει για το ποιες πράξεις είναι ποιητικά αξιοποιήσιμες θεωρούμε ότι επιβάλλεται ώστε να επιτύχουμε τον βέλτεστο κοινωνικό ισοσκελισμό του πόνου και της ηδονής βλέπουμε λοιπόν ότι εδώ αφήνεται ένα παράδειγμα στην ποιητική πράξη έτσι όπως επιβάλλεται από τις εκάστοτε περιστάσεις και ευτυχίες.

→ Από την άλλη πλευρά ο Mill αφήνει στο περιθώριο την αρχή της ωφελιμότητας και φέρνει στο προσκήνιο την αρχή της ελευθερίας/αρχή της αυτονομίας. Ο μοναδικός σκοπός έκθεσης ελευθερίας έναντι ολιουδότητος είναι μόνο για την πρόληψη που μία συμπεριφορά επιτρέπει τα ευφύρεστα την αυτονομία των άλλων. Άρα ο Mill υποστηρίζει 2 πράγματα:

α) εξαναγκ. παρεμβάσεις στην ελευθερία
επιτρέπονται μόνο αν θα βίμα αποβλέπουν στην
πρόληψη θανάτου σε τρίτους

β) Εξαναγκαστικές παρεμβάσεις στην ελευθερία του
ατόμου που αποβλέπουν στην προστασία του
ιδίου δεν επιτρέπονται < αρχή ελευθερίας +
αρχή αυτονομίας

Το β) είναι αξιολογικά ανεξάρτητο από το
α)

→ Η αρχή της βλάβης και τα παραδοξά της:
Βλάβη είναι η επίδειξη της θέσεως ενός
συμφέροντος. Σε ποιά συμφέροντα όμως θα
επικεντρωθούμε; Στο συμφέρον ενός τίτλου να
ανταναλωθεί αν ^{που αγοράσει} του κόψουμε τα φύλλα του; Οχι
φυσικά... Ο Feinberg επιτρέπει τα συμφέροντα
επιμέλειας = αυτά που είναι αγαθά για την
ενόδοση των προδοτικών ζωών του ηρώα ατόμου.
Και μιλάμε για ειδικά τα (υπερμετωσά) συμφέροντα
που επιτρέπουν την επιτήρηση, στη συνέχεια, των
επιμέρους συμφερόντων + στόχων του ηρώα.
(π.χ. το συμφέρον στη φυσική υγεία + ευρωστία)
... .. Προβλήματα: (i) έχει συμφέρον π.χ.
επιμέλειας ένας ερμηνεύς - δηλαδή είναι αξιολογικά
προβλήματα ανθρώπων που βρίσκονται άνω ή κάτω
του μετρίου; (ii) τι αν η επίδειξη είναι
προσωπική; Αν δηλαδή το συμφέρον επιτρέπεται στο
status quo, (η λαβαιότητα της βλάβης)
(iii) Επίσης, αν η βλάβη είναι ομογενής + ανεπαρκής,
π.χ. αν σκοπεύουμε να φτιάξουμε το δόγμα δεν έχει προσωπικές
επιμέλειες. Γιατί λοιπόν να υπάρξει τιμωρία;
... .. Από τα παραπάνω συμπεραίνουμε ότι η
προέχουσα των συμφερόντων επιμέλειας τράβει.

→ Βλάβη και αρωγή: Όλοι μας έχουμε
μία "αντιβλαπτική αποστολή" και μία ατελή
ηθική υποχρέωση αντιβλαπτικής προστασίας και
αρωγής αλλήνων στο συνάνθρωπο μας. (Δεν είναι όμως

νοση ή ποινικοποίηση μιας γενικής υποχρέωσης πρόκειται
και άραγης.

→ Η ηθική αβεβαιότητα:

Παλαιότερα, πίεσα ότι το ποινικό δικαίο προστατεύει μια
ηθική προνομία προς τους δικαιότερους φιλοσόφους.
Και τέτοιο είναι επικίνδυνο μόνο αν η ηθική αυτή
είναι συνδεδεμένη με τη συγκάλυψη μιας πολιτικής
οργανωτικής κακότητας. Αν όμως πρόκειται για μια
ηθική αβεβαιότητα η οποία στοχεύει στην δημιουργία μιας
κοινωνίας με βάση την ελευθερία πολιτών → κανόνες
κινδύνου. ... Πως όμως να βρούμε τι ανήκει στην
ηθική αβεβαιότητα; → Θα πρέπει να αναμεσολάβουμε από
εργίες τις προδοσίες ή ακεραιότητα των οποίων
επηρεάζει την πρόοδο της κοινωνίας. → Μια
Τέτοια προδοσία είναι ότι κάποιος από τις
αγίες κινδύνων δε να προέρχονται από τους άμους
βιολογικούς μας. Για να μπορέσουμε να οργανώσουμε
το βίο μας να πρέπει να έχουμε το κεφάλι μας γυρισ-
μένο προς τους βιολογικούς μας → Τώρα το τι
θεωρείται κίνδυνος και προδοσία δεν είναι τόσο
βασικό αλλά μεταβαλλεται από κοινωνία σε κοινωνία
και από εποχή σε εποχή. ... Ηαύτη επισημαίνω
αλλά όμως περιλαμβάνεται στην ηθική αβεβαιότητα.
Περιλαμβάνεται στις προδοσίες μας να μην κινδύνε-
ται από άλλους.

... II η ιδέα της ισότιμης προστασίας

Συμφωνώ με την ιδέα αυτή (της οποίας ο σκοπός είναι
επίσης να μας βοηθήσει να βρούμε ποιες προδοσίες
επιδέχονται στις ηθικές αβεβαιότητες) η αξιολόγηση
των προδοσιών που είναι υποχρεώσεις να πρέπει να
γίνεται με ίσους όρους π.χ. το συμφέρον αβεβαιότητας
στη γενετική ελευθερία αφορά όλα τα φύλα, άρα
επιδέχεται στην ηθική αβεβαιότητα
... III η ιδέα της ελευθερίας & συγκρότησης της

ηθικής αβφαλείας να πρέπει να γίνεται υπό την
αγίδα της ιδέας της ελευθερίας. Στην ηθ
αβφαλείας τοποθετούμε ότι προστατεύει τις
προϋποθέσεις ελευθερίας των ανδρών. Όχι
ο ποιότης νέχει να εσφαλθεί η ελευθερία
του τόσο από τρίτους όσο και από την υπερπροστα-
του κράτους. . . . Δεν έχουμε ανάγκη μιας
ηθικής αβφαλείας. Αρκούει στον ίδιο μας
τον εαυτό (βλ. Mill). Από βάθος αυτού, οι ηθικές
που υπάρχουν στο πρόβλημα του πατερναλισμού
είναι περιπτώσεις επέκτασης της ηθικής
αβφαλείας.

Η δεοντολογική πρόβλεψη

6Α. Εισαγωγή: Κανέ + δεοντολογία

→ Όση σημασία κι αν έχουν οι ευελπιστικές
θεωρίες, όπως ο ωφελισμός, δε μπορούμε να παραλείψουμε
τα ελαττώματά τους. Μια πράξη είναι αδίκη ή εθιμ
είναι αδίκη ή όχι εθιμ ή άλλοι. Έτσι να
διατάσσεται αδικημένος. Δε μπορούμε να αποφανόμε
να το αν μια πράξη είναι αδίκη με κριτήριο
το πόσο άνθρωποι διαδάντησαν χρόνο από αυτή ή αν
πόσο διαδάντησαν πόση. Στο παράδειγμα της διατάξεως
ένος ηθικωμένου να τη σωτηρία πολλών νέων ανθρώπων
ένας διατάσσεται πόσο και περιβόητος πόση.
Είναι όμως από το ζήτημα αβφαλείς κριτήριο να να
επίτρεψε αν η πράξη μας είναι αδίκη ή όχι;
Δεν είναι → Ο ΗΘΙΚΟΣ ΜΑΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΔΙΝΕΙ
ΑΞΙΑ ΣΤΟΝ ΚΑΘΕΝΑ ΑΠΟ ΕΜΑΣ ΞΕΧΟΡΙΣΤΑ.

→ Ο φιλόσοφος που συνέδεσε το όνομά του με την προσηλαδία δεικνύοντας μιας αειλήγουσ πύλης που να ανταποκρίνεται στην ιδέα του ανθρώπου ως φορέα αταξίας είναι ο Immanuel Kant.

→ Ο Kant μετατονίζει το κέντρο του ηθικού ενδιαφέροντος από τα αποτελέσματα στην ιδέα της πράξης + τα κίνητρα της. Ο ηθικός πυρήνας (δε) μπορεί να βρισηθεί στα αποτελέσματα γιατί αυτά μπορεί να είναι και τύχαια και να ποιούνται κατά περίπτωση.

→ Για τον Kant, για να χαρακτηριστεί μια πράξη ως ηθική, να πρέπει να έχει μια ποιοτική ως προς το κίνητρο. Αν μια πράξη (έστω και χρηστική, έστω που να προπαγανδίζει την ηθική στους αιώνας) προκύπτει από μια εξωτερική αιτία (π.χ. κήρυκος που την επάγει) (δε) μπορεί να δικαιωθείται ηθικά. Έτσι επιφέρει ο Kant και τον πατερναλισμό (ή από φόβο ή επιδίωξη προσφέρουμε κάτι επιθυμητό).

→ Ο στόχος αυτή η ποιότητα κινήτρου να πρέπει, έχει να εξημενεί μέσα από μια θετική διαδίκηση, μέσα από την υπαγωγή μας σε έναν πρωτόκλητο δεσμευτικό νόμο. Μια άκαρξη διαμόρφωση των κινήτρων μας είναι εξίσου ανελεύθερη με τη φύση που εξημενείται από εξωτερικά αίτια. Άρα... τότε έχουν ποιότητα τα κίνητρα.

Ι) όταν δεν προκύπτουν, μέσα από εξωτερικά αίτια.

II) όταν απορρέουν από την υπόταξη μας στον πρωτοκλητικό νόμο.

Πως όμως υπηρετείται το Ι) αν πρέπει να ισχύει και το II)?? Ο Kant υποστηρίζει πως μόνο έτσι.

Μπορούμε να είμαστε ελεύθεροι. Αν ευσχερίσουμε
την σεμνότητα ενέργεια του πρακτικού λόγου.
Αυτό συμβαίνει διότι υπάρχει μια πιθανή το πρακτικό
λόγος που βρίσκεται πάνω από τα πεπερασμένα
όρια της ανθρωπότητας. Τώρα πάλι το πρακτικό
Αυτό συμβαίνει διότι η ανθρωπότητα βούληται
πιο υπόκειται στους νόμους του πρακτικού λόγου.
Οι νόμοι αυτοί επιβάλλουν μια έμφυτη μορφή
στο περιεχόμενο των πράξεων της ανθρωπότητας ορατή-
μότητας. Ελεύθεροι είμαστε να επιλέξουμε πως να
πράξουμε αλλά με γνώμονα τον πρακτικό λόγο.
Από αυτόν προκύπτει το πιθανό δέον + αγαθό απαιτείται
προκύπτει από την εμπειρία και την υφή. Προκύπτει από
το πως να έπαυσε ο άνθρωπος αγαθός πράττειν

↓
Όπως ο πρακτικός λόγος δε θα μας πει τι είναι
αγαθό, παρά μόνο τι είναι ορθό. Εμείς (άρα και η
ελευθερία) είμαστε αυτοί που θα επιλέξουμε αν
αυτό που θέλουμε είναι μια επιδίωξη που θα
μπορούσαν να ευσχερίσουν και οι άλλοι άνθρωποι με κάθε
ένα κοινό πιθανό συμφέρον, αν μπορεί ο γνώμονας της
πράξης μας να γίνει καθολικός νόμος της φύσης
(γιατί έτσι πρέπει να πράττουμε → κατηγορητική
προσταίωση)

Αρα λοιπόν υπάρχει ελευθερία γιατί (εμείς) οι ίδιοι
καθορίζουμε τις πράξεις μας. Τώρα, πως να
διαπιστώσουμε αν η πράξη μας ανταποκρίνεται
στον πρακτικό λόγο; → μέσω της
κατηγορητικής προσταίωσης

6B. Have Dignität und Würde

→ Weshalb und weshalb nicht

πρέπει σύμφωνα
μόνο με εμάς την
αρχή που να πείσει
ταυτοχρόνως να είναι
και καθολική

(• Δεοντοκρατικές δαπάνες είναι αυτές που εξαρτώνται από την ορθότητα των πράξεων όχι από τα αποτελέσματά τους αλλά από τη συμμόρφωσή τους με ηθικούς αρχές ή κανόνες).

• Γιατί ο Χαντ ενάχεται αναμένεται στη διαμάχη; Μήπως είναι ένας λαθροκατασκευαστής στην ηθική του αλλά δεσφιστής στη νομική του δαπάνη; Η άποψη ότι ο Χαντ είναι ένας τυπικός δεσφιστής είναι απολύτως λανθασμένη. Ο Χαντ όπως διακρίνεται μεταξύ δεσμών και φυσικών νόμων. Οι δεσμοί προκύπτουν από τη βούληση του νομοθέτη, οι φυσικοί από α priori αρχές. Ας σημειωθεί όμως ότι είναι δεσφιστής. Στην Ερώτηση "είναι δικαιο" δεν έχει στο νου του το οργάνο της διοίκησης. Την απάντηση δε θα μας δώσει το οργάνο της διοίκησης - (δε) θα μας τη δώσει η εμπειρία. Θα μας τη δώσει ο πρακτικός λόγος και οι αμετακίνητοι αρχές. Το δεδομένο δικαιο είναι ατελές λόγω υποδεσμεύσεως με ένα αίτημα παραβίασης ορθότητας.
... και μερικές φορές μπορεί ένας νόμος να μην ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις του φυσικού δικαίου, δε θα αποκαταστήσει ο δικαστής όπως από την εφαρμογή του το ότι όμως ο Χαντ αναγνωρίζει αυτό το "ατέλως", το ότι ημικρατείται η λειτουργική ορθότητα ενώπιον το "πραγματισμού" της lexias, ώστε να μην φτάσουμε στο σημείο να επιβάλει προς το δικό του δικαιο (δε) σημαίνει ότι το επιβάλλει το αίτημα να υποταχθεί το δεδομένο δικαιο στον πρακτικό λόγο **ΠΑΡΑΚΕΝΕΙ**. Άλλως ο Χαντ αναγνωρίζει στην την ταύτη από το φόβο της απαρτίας.

→ Δικαιο και Ηθική. Ενότητα υπό την αιγίδα του ορθού πρακτικού λόγου

• Και στο χώρο του δικαίου ενεργούμε όπως στο χώρο της ηθικής και πάλι το δικαιο μας το υποδεικνύει ο ορθός πρακτικός λόγος.

- Και για να επανεξέτασουμε, η πόση απαιτηση να συμμορφώνουμε τη συμπεριφορά μας σε μία αρχή ταυτοτικής αποδοχής (δεν) απαιτεί. Όμως, η πόση κρίση αφορά εμάς και μόνο ΕΜΑΣ.

→ μια φιλελεύθερη θεωρία του δικαίου

- Ο δίκαιος προδίδει στη διακρίση μεταξύ ηθικής και πρακτικής νομοθεσίας. Η ηθική είναι η νομοθεσία που καθιστά την τελέση μιας πράξης ηθική ή δικαιώσιμη είναι αυτή που στους όρους τελέσεως της πράξης δεν περιλαμβάνει αναγκαστικά το ηθικό καθήκον αλλά μπορεί να περιλαμβάνει οτιδήποτε άλλο ελαττήριο της βουλήσεως (π.χ. εξέλιξη). Αντικείμενο δικαιωτικών καθηκόντων μπορεί να είναι μόνο εξωτερικές πράξεις, ενώ ηθικές και εξωτερικές (πρά) εσωτερικές.

- Και με βάση τα παραπάνω καταλήγουμε να είναι στο ότι το δικαίο δεν ενδιαφέρεται να διδάξει ηθική. Το εάν υπακούουμε στο νόμο από φρόνη και μόνο δεν το ενδιαφέρει λόγω, η πράξη αυτή δεν είναι ηθική αφού δεν έχει ποιοτικό κίνητρο.

- Τε είναι το δικαίο για τον άνθρωπο, το εγώ των προηγουμένων και τις απαιτήσεις η ελεύθερη βούληση του ένος μπορεί να εναρμονιστεί με την ελεύθερη βούληση του άλλου. (Δεν) απαιτεί τίποτα παραπάνω από το να έχουμε μία εξωτερική βούληση συμπεριφορά. Αν έχουμε τίποτα το ανάλογο φρόνημα δεν ενδιαφέρει το δικαίο αλλά την ηθική. (Δεν) ενδιαφέρεται (ούτε) για την ηθική τελειότητα (ούτε) για την απόλυτη ευδαιμονία.

• Και για να επανέλθουμε σε όσα έχουμε ήδη πει, η
πρώτη απαίτηση να συμμορφώσουμε τη συμπεριφορά
μας σε μία αρχή καθολικής αποδοχής (ότι) είναι
όμως η πρώτη αρχή αφορά ΕΜΑΣ και μόνο
~~ΕΜΑΣ~~

καθορίζει ποιά συμπεριφορά είναι εσωτερικά ορθή
την ~~επιχειρησιακή~~ ^{ως προς τον τύπο} διακρίβωση η οποία καθορίζει
τι είναι ως προς την ουσία εξωτερικά επιθυμητό
έκτοτε ρυθμίσεις, ας δηλαδή μία ιδιαιτερωμένη σχέση
είναι διακριτική

Την ~~διακριτική~~ διακρίβωση η οποία είναι
μία ανεξάρτητη και αμερόληπτη ουσιαστική
πέρα από εμένα των διακρίσεων είναι το δικαίωμα
που θα κρίνει τι είναι ορθό και τι όχι

→ Το πρωταρχικό συμβόλαιο: Ο κύριος χαρακτήρας
της διακριτικής διακρίβωσης είναι το έργο
ποια είναι όμως η νομιμοποιητική βάση της
κρατικής εξουσίας, είναι το γεγονός ότι είναι έτσι
διαμορφωμένη ώστε να ανακαταστήσει την ελευθερία
βούληση του λαού. Έχουμε τη σύγκριση μιας
Έχουμε λοιπόν τη σύγκριση μιας συνταγματικής
νομιμότητας στη βάση ενός ηθετικού πρωταρχικού συμβολαίου
και είναι μία σύγκριση λοιπόν για την επίτευξη
ενός σκοπού. Είναι η ιδιο ατομική ζήτηση λοιπόν είναι
το δικαίωμα των ατόμων να ζουν υπό τον αέρα
συνόρων. Εξαναγκάστηκαν νόμων, οι οποίοι καθορίζουν
στον καθένα το δικό του και τον διασφαλίζουν από
προβόλες τρίτων

Η σύγκριση τύπου αυτής της κοινωνικής ένωσης
δίνεται από τις εξής αρχές:
Συνοχή ελευθερία. Είμαστε ελεύθεροι να αποχουδούμε

Δεν είναι και πριν → Είναι
επιδείξια !!

Οποιο συσπώ ενδιαφέρουμε στο ζήτημα όπως που οι πράξεις μας
είναι σωστές με το νόμο. Εάν οποιον υποδείξια έχουμε
συμβαίνει. Βλέπουμε λοιπόν γιατί τον Kant να ενδιαφέρεται
στον πατερναλισμό σύμφωνα με τον οποίο πρώτα προτάθηκε
το δικαίωμα του ζώου. Των νόμων της ηθικής ζούμεν (δε)
μπορεί να υπαχθεί βέβαια το νόμο σύμφωνα στις αρχές
της προνομίας του ανεξέλεγκτης επιθυμίας.

Ισότητα των υποκειμένων είναι το νόμο: Κάθενας δεν έχει
περισσότερα δικαιώματα από αυτά που του δίνει ο νόμος και
κάθενας δεν επιτρέπεται να στερήσει ή να εκχωρήσει τα
δικαιώματα του. Όμως ο Kant δεν ενδιαφέρεται στην ουσιωδέστερη
ισότητα. Λέγοντας ότι κάποιος διαδίδοντας εγγυηθεί για μια
ουσιωδέστερη ισότητα ο καθένας μπορεί να φτάσει εκεί όπου θα
τον οδηγεί το ταλέντο του, η εργατικότητα του ή η τύχη του.

Πολιτική ανεξαρτησία: Αναριθμεί ανθρώπους εξάρτησης που
εμποδίζουν την δίκαιη πολιτική διακυβέρνηση. Μπορούμε ωστόσο
ακό να το διαβάσουμε και ως: Οι συνθήκες αυτές πρέπει να
επείγαν.

→ Kant και Rawls

Υπάρχει μια σχέση αμοιβαίας υποστήριξης ως προς τις θεωρίες
του για δικαιοσύνη. Ο Rawls συνέφερε στην αναγέννηση
της πρακτικής φιλοσοφίας και ειδικότερα της ηθικής.
Ας δούμε από το βιβλίο τι υποστηρίζει ο Rawls...

... Γιατί είμαστε υποχρεωμένοι να υπακούμε στο νόμο και πως
μπορούμε να πούμε ότι η υπακομή στηρίζεται στη συγκατάθεση
των κυβερνωμένων; ... Ο Rawls λέει ότι έχουμε δώσει τη
δωσοληψία μας συγκατάθεση από τη στιγμή που φρικτομάστε επί
της πολιτικής, ο Kant επινοεί την υποδείξια συγκατάθεση
→ αν ο λαός στο σύνολό του θα μπορούσε να υπακούει σε
αυτό ... Ο Rawls αναφέρεται στο πραγματικό κοινωνικό
συμβόλαιο. Η ιδέα το Rawls για το πραγματικό κοινωνικό
συμβόλαιο είναι η εξής: Περιλαμβάνει όσες ελεύθερες
αρχές που θα επέλεξαν οι άνθρωποι να συμπεριστούν
στον συμβόλαιο τους, αν φριδωνόταν σε μια πρωταρχική θέση ισότητας.

αυτοί που κάλουν να επιλέξουν αρχές δε γνωρίζουν την κοινωνική
τάξη τους, το φύλο, τη φυλή, την εθνικότητα, τα προνόμια
μειονετημικά που ως άνθρωποι θα είχαν... δε θα
επέλεγαν οι άνθρωποι σε μια τέτοια περίπτωση? Οχι τον
υποκειμενο στ' αυτό να ήταν αυτοί που θα διαφαινόταν οχι την
ελευθερία να κρατά ταύτες ό,τι κερδίζει για τον εαυτό του θα
επιλέγαμε 2 αρχές δικαιοσύνης → 1ος βασικός
ελευθερίες για όλους

και κριτική + δικαιώματα 1ος η τάξη (= επιτρέπονται
ελεύθεροι οι αριστοκράτες που λειτουργούν υπέρ των λιγότερο
ευνοημένων της κοινωνίας) δε μας νοιάζει τόσο αν ο νόμος είναι καλός ή
μερική ημερομηνία, όσο αν η πράξη αυτή
υποφέρει σε μια προοδευτική φορηότητα με αρχή της διαφοράς
επιδιώκει οι φτωχοί

Είναι όμως το παραπάνω πείραμα ο κατάλληλος τρόπος να
βρούμε τις αρχές της δικαιοσύνης; (είναι ευτελής, υποδεσνή
συμφωνία!) Μπορούμε δηλαδή να πούμε τι είναι πιθανό
απαιτούμενοι αυτήν την υποδεσνή περίπτωση; το
βέβαιο είναι ότι δε μπορούμε μέσω ενός πραγματικού
συμβολαίου. Η πιθανή δεν αρχίζει και δεν τελειώνει με
τη συμφωνία. Η συμφωνία δε αρχίζει να καταβιβάζεται
ακριβοδική τη συμφωνία. Τα πραγματικά συμφέροντα
φαίνεται από 2 ιδιότητες: την αυτονομία και
την αμοιαιότητα

Ας πάρουμε για παράδειγμα την υπόθεση με το χαρτί του αμετάβλητου
το γεγονός ότι η φτιάχτηκε συμφωνία δε σημαίνει ότι είναι
του αμετάβλητου. Άλλος από τους 2 που συμφωνούν μπορεί να
επισημάνει σε ανώτερη διαπραγματευτική θέση, να
εξαναγκάσει τον άλλον κτλ.

Αν όμως φανταστούμε ένα συμβόλαιο όπου τα μέρη είναι
ίσα μεταξύ τους και ίσα σε γνώση + ως φανταστούμε ότι
αντικείμενο του συμβολαίου δε είναι καθημερινά γεγονότα
αλλά οι αρχές που θα διέπουν τη 2^η φάση
Οι όροι του 1ου ήταν δικαιοσύνη λόγω του ασύμμετρου
της αμετάβλητου. και ποιος αρχές δε επιλέγαμε; αυτές που
διαφαινόμαστε παραπάνω... και πως θα διαφαινώσουμε από

Το ότι οι άνθρωποι δε θα πιστέψαν, ή δε θα γνώριζαν πως ότι είναι δυνατόν να ούτε θα ήξεραν τέτοιου πιστά για την ποσότητα απ' τους τους.

Περαιτέρω, ο Ρως υποστήριξε ότι τόσο η αξιολογική αυστηρή περι ηθικής όσο και η ελευθεριακή αυστηρή (δευ) εξασφάλισαν την ηθική διότι ήλτα & επηρεάζονται από παραγόντες που είναι ηθικά αδιαίρετοι. Στην ελευθεριακή αυστηρή η κατανομή εισοδήματος και πόρων επιβάλλεται σε μια ελεύθερη αγορά που μόνο μια τυπική ισορροπία μπορεί να εξασφαλίσει, και όσο έχουν καλύτερη ευκαιρία στην επιλογή από την ομοιογένειά τους, θα προσέδουν, στην αξιολογική αυστηρή να με η εκπαίδευση είναι ίση και στις άλλες ομοιογένειες δίνουν την ίδια κατάσταση, ωστόσο τα πλάττουν να γινόντο σε ένα πιο ευνοϊκό περιβάλλον έχει καλύτερες ευκαιρίες. Αν μας ευχαρί αυτό τότε θα πρέπει να ζήσουμε (μιας όλης ταλαντούχους).

→ Εξισωτική Τηρανία (Harrison Bergeron)

Από αυτό καταλαβαίνουμε την υπέρση της θεωρίας της διαφοράς του Ρως. Μπορούν οι προσιμερμή να προσέχουν αλλά οι καρποί που θα συλλέγουν αμείνουν σε όρους.

Επίσης από τα παραπάνω βλέπουμε ότι είναι 4 θεωρίες διανέμ. δικαιωμάτων: Φεουδαρχικό σύστημα - Ελευθεριακή θεωρία - αξιολογική θεωρία - θεωρία της διαφοράς του Ρως.

Εντάσεις: Τι γίνεται αν οι ταλαντούχοι δεδομένου ότι μπορούν να επωφεληθούν μόνο αν επιτρέπεται να τους αδειάζουν, φέρουν λιγότερο; (ήδη δηλαδή τα, την ηθική τους). Ο Ρως απαντά: μα, επιτρέποντας οι αριστοίτες. άρα, θα πρέπει να είναι προσανατολισμένοι.

• Ο Ρως απορρίπτει την αξιολογ. θεωρία γιατί λέει πως τα κόμματα να έχουμε, πάλι για να έχουμε το ευνοϊκό περιβάλλον μέσα στο οποίο γινόντο καταρρίπτει την ισορροπία. Έτσι όμως, είναι να να παραβλέπουν τον νόμο των των ανθρώπων. Ο Ρως απαντά ότι αδικία και

η προέκταση που κατασκευάζεις είναι αποτέλεσμα του
ένστικτου του περιβάλλοντος και όχι του ένστικτου -
οφείλεται στα φυσικά ταλέντα του.

αφού
Ο Ρωίς απορρίπτει την μηδενική αξία ως βάση της διαμε-
ρισμού (Α) στοχεύει στην μηδενική αξία ~~αλλά στο να~~
~~κατασκευάζει~~ ~~ήταν~~ ~~αυτό που~~ ~~ήταν~~ και την απορρίπτει για 2
λόγους (α) ότι σημαίνει ότι οφείλεται απορρίπτεται
και μόνο στα ταλέντα μου, ή τα ταλέντα μου διαμορφώνονται
από το περιβάλλον μέσα στο οποίο ζώ
και (β) δε σημαίνει ότι τα ταλέντα μου αξιολογείται το ίδιο
από τη φύση και από εποχή. Η διαφορά είναι η διαφορά ανάμεσα
σε έναν τριτογενή κλάδο και έναν πρωτογενή
τη θεωρούμε είναι άδικο. Είναι εύκολο της τύχης και όχι από
τον ένστικτο να φαίνεται σε μια εποχή όπου οι άνθρωποι της
έχουν μεγαλύτερη αξία.

Έτσι ο Ρωίς αποδέχεται τις διαφορές μεταξύ των
ανθρώπων που τους επιβάλλει η τύχη. Αυτό δε σημαίνει
όμως ότι θα αποδεχόμαστε ότι η κοινωνία μας είναι άδικο.
Θα προσπαθήσουμε να κάνουμε τα πράγματα όπως πρέπει
να είναι και ξεκινάμε από την αρχή της διαφοράς.

6f. Δίκαιο και ελευθερία

→ Μια δεύτερη φιλοσοφική προσέγγιση στο αίτημα της
ελευθερίας

→ Δίκαιο + μηδενική. Χανονιστική κατάσταση εργασίας.

• Ο Καντ επικεντρώνεται, όπως είπαμε, σε αυτήν τη
διακρίση

• Προηγουμένως αναφερθήκαμε ότι διακρίνουμε τη μηδενική
και διακρίνουμε τη μηδενική. Η διακρίνουμε με τη μηδενική
ποσοδοσία ή με τη νομιμότητα της πράξης ενώ

Εξαναγκασμένοι νόμοι που να νομιμοποιούν τη φωνή μου
το πρώτος είναι πρώτος εμφανής στο Ελευθέριος αμν

6Α Είναι ο Ναντ νομικός δεξιότητος;

- Πρώτα από πρώτου
- Σύμφωνα με τη διατύπωση της 2ης κατηγορίας προτάσεων
να πρέπει να πράττουμε έτσι ώστε να χρησιμοποιούμε την
ανθρωπότητα τόσο ως όργανο και ποτέ ως μέσο, τόσο στο
πρόσωπό μας όσο και στο πρόσωπο διανοούμενου άλλου.
ιδέα ολιστικής αυτοπρία ενδοκονία

• Έτσι, και η αυτοκτονία δεν είναι πιθανή πράξη ή δε
θεωρούμε την ανθρωπότητα σκεπάζει στον εαυτό μας χρησιμοποίη
τον άνθρωπο (εμένα) ή ως μέσο, για να σταματήσει από
τα βάσανά μου.

• Έτσι ο αυτοβλαψμός και ο βλαψμός πηγάζει από τη ίδια
αρχή, την αρχή ότι ο άνθρωπος έχει αξία. Κατά συνέπεια,
ο εαυτός βλαψμός δεν έχει τα μυστήρια της αξίας
ή της ευτυχίας.

• Ηθική

να ενεργώ με γνώμονα
το ηθικό νόμο μου
Επιδείνει να μεταχειρίζεται
τους άλλους με βλαψμό.

μου τον
Επιβάλλει όμως
η
ελευθερία
μου.

αυτό είναι η Ελευθερία
να ενεργώ
Ελευθερία

Είμαι Ελεύθερος όταν μπορώ
να ξεφύγω από τις επιταγές
της φύσης και να ενεργώ
με γνώμονα μια νόμιμη
που δίνω εγώ στον εαυτό μου
Όμως, ο νόμος αυτός δε
πρέπει να καθορίζεται από τις
δυνάμεις της φύσης ή επιθυμίες μου

• Έχει σχέση η κατηγορία προτάσεων με το χρέος ηθικής;
Οι φωνές η ηθική στο να δα νδελα να πράττουν οι άλλοι
για μένα εξαρτάται από γεγονότα της σύμπτωσης ή να μου
πουν γενικά ή δε σταματήσει τόσο με μεταχειρίζεται ως μέσο για
την ευτυχία μου

• Ευλογο, από το παραπάνω σχεδιάγραμμα, ερωτήματα είναι: ποιος μας ερωτάει ότι όροι & επιλέγουν τον ίδιο ηθικό κόσμο,
→ γιατί δεν επιλέγουμε ως άτομα, αλλά ως κληρονόμοι του κοινού πράσινου ηθού. Άρα, όπως τον ακολουθεί στο ίδιο συμπέρασμα θα περάσουμε.

• Επιπλέον, ο Καντ διαχωρίζει τον εμπειρικό κόσμο από το νοητό κόσμο. Όταν αντιμετωπίζουμε ως άτομα σε έναν ατομικό κόσμο όπου οι πράξεις μας επηρεάζονται από τους νόμους της φύσης. Ως έμφορα όμως όταν αντιμετωπίζουμε σε έναν νοητό κόσμο όπου οι πράξεις μας καθορίζονται από νόμους που δίνουμε. Άρα οι ίδιοι είναι αυτοί που αν αντιμετωπίζουμε μόνο έναν ατομικό κόσμο, τότε πράξη μας θα ήταν αποτέλεσμα συμφερότητων + επιθυμιών. Άρα η κατηγορία προβαλλόμενη υποτίθεται, γιατί είναι διαδοχικά με τη του νοητού κόσμου.

... Επειδή όμως δεν είμαστε με τη μόνο του ^{νοητού} ατομικού κόσμου, αλλά και του ατομικού, θα υπάρχει το χάσμα ανάμεσα σε αυτό που βρούμε ότι σε αυτό που πρέπει να σφραγιστεί. Η επιστήμη ασχολείται με το ^{ατομικό} ~~ατομικό~~ ή ηθική με το νοητό, πρώτο και δε μπορεί να αλληλεπιδρά (μέσω της επιστήμης) η ελευθερία, ωστόσο και δε μπορεί να φανταστεί τη ζωή του κυριό ατόμου (formina carnis secundum naturam).

• Επιστάται στον ελεύθερο έρωτα, γι' αυτό συνδέεται από τελεσιουργία της ανθρωπότητας του ευτράφους έρωτα, αναφορικά με την αρχή επισημαίνει πως δεν είμαστε ελεύθεροι να διαδεχόμαστε τον εαυτό μας όπως θέλουμε. Για τον Καντ αυτονομία σημαίνει να μεταχειριστεί τον εαυτό μου όπως θέλω, αλλά οι εμπόδια και ένα νόμο που έβγαλε τον εαυτό.

• Καντ και γερμάνη. Πρέπει να δέμε την αλήθεια. Μόνο έτσι είναι η κατηγορία προβαλλόμενη Απορία! Απορρίπτει άτομα και το εθελικό γέμα + επιθυμία να μην πληρωθούν τα άτομα παραβιάζει την κατηγορία προβαλλόμενη Δέχεται όμως την αλήθεια αλλά παραπληκτική σημασία. Άρα, γι' αυτό μια παραπληκτική σημασία, δε παραβιάζει την κατηγορία προβαλλόμενη + κοιτάζοντας και οι άνθρωποι είναι πιο

Αποδέχεται την ιδιότητα του προέχοντα και υποτίθεται σε αυτή του έρωτα

προσεγγίσει στα δεδομένα σου. Έτσι δεν είναι ότι δεν ησυχάζεις
στα δεδομένα των άλλων, αλλά ότι είναι πιο προσεγγιστικό

• Τέλος, ο [✓]παντ απορρίπτει τον αφελετισμό όχι μόνο για την
προσωπική ηθική αλλά και τη νομοθεσία. Η δέσμευσή της
δικαιοσύνης στην αφέλεια, να οδηγούσε στην υιοθέτηση
μιας αφέλειας για την ευτυχία σε ζωή

✓ Ένα 2^ο χαρακτηριστικό της νομοθεσίας του δαιμόνιου είναι
ότι οδηγεί το δίκαιο + τα δικαιώματα από ένα κοινωνικό
συμβόλαιο. Όμως, δεν είναι πραγματικό αλλά
φανταστικό → γιατί οι ηθικές αρχές δεν προέρχονται
από τον αισθητό κόσμο. Όπως δε μπορεί οι ηθικές να
στηρίξουν στα συμφέροντα και στις επιθυμίες μας, έτσι
δε μπορεί και το δίκαιο να στηριχτεί στις επιθυμίες μιας
κοινωνίας

* Επιπλέον, η μεταξύ τους σύνδεση απορρέει από το ότι
κατ' ανάγκη με την ηθική, ο παντ χωρίζει τα ηθικά
δικαιώματα και τα δικαιώματα έναντι του εαυτού μας
και έναντι των άλλων

Συμβολικές θεωρίες

8Α. Εισαγωγή: Συμβολισμός

• Οι θεωρίες υποστηρίζουν ότι όποιος αξίες, θεωρίες και αναφο-
ράς, αυτό που βλέπουμε - προτιμούμε - προτιμούμε το καλό
είναι επηρεασμένοι από το περιβάλλον μας απέναντι των
αλλών. Για να ταυτιστεί η ανθρωπότητα και να μας
ακούει, θα να έχουν την ευκαιρία να συμφωνούν να
διαφωνούν να απειροποιούνται. Αυτό φέρνει προκύπτει την
ισότητα μεταξύ των ανθρώπων. Ισότητα του λόγου, ισότητα
αξιών στο νόμο κλπ. Αν δεν είμαστε ίσοι, έχουμε
δε να λησμονούμε να' ούν τις ανάγκες μας. Συνεπώς,
υποστηρίζεται η νομοθετική αυθεντία, η οποία είναι

ορθολογισμό των συμβαλλόμενων.

88 Hobbes

- Αν έχουμε ένα φυσικό δικαίωμα αυτό είναι να πράττουμε ό,τι θεωρούμε αρεστό για να προστατεύουμε την ίδια μας τη ζωή. → Υπάρχουν όρια; → Εν πρώτης όψης, ο Hobbes φαίνεται να αφήνει το θέμα ελεύθερο. → Αρα, μπορεί ο άνθρωπος να πράττει ανεξέλεγκτα ό,τι νομίζει. → Ο Hobbes απαντά πως επιτρέπεται το οτιδήποτε μόνο αν δεν υπάρχει ειρήνη να διαβωεί η ειρήνη. → Έτσι ο νόμος της φύσης μας λέει:

- 1) να επιδιώκουμε την ειρήνη
 - 2) να προστατεύουμε τους εαυτούς μας με κάθε μέσο
- Αρα, το φυσικό δικαίωμα δε σημαίνει ότι μπορούμε να κάνουμε ό,τι θεωρούμε αρεστό μόνο ότι είναι ανεξέλεγκτο για την άμυνα μας. Έχουμε ζερά την ευχέρεια για το αν, το ποτέ και το πώς.

→ Έτσι όμως, δεν επιμάρτυ ο νόμος της υπηρέτησης; Ο πρώτος νόμος της φύσης δε φαίνεται να επιτρέπει κατά τέτοιο. Μπορούμε να ενοτιώσουμε μόνο για να προστατεύουμε τη ζωή μας. Αλλά εδώ αρχίζουν οι δυσκολίες γιατί αυτό που υπερβαλίζουμε μπορεί να μην είναι η ζωή με τη στενή έννοια, αλλά οι φυσικοί όροι της επιβίωσης μας. Μπορεί να μην αξίζει να δούμε βία για αγαθά που μας ανήκουν και κάποιος τα διεκδικεί... αλλά αν ο άλλος δεχθεί βία; δε θα δεχθούμε κι εμείς. Φαίνεται λοιπόν στο σημείο να χρησιμοποιούμε βία, όχι για τη ζωή μας. Δεύτερο μειονέκτημα → μήπως ο Hobbes επιχειρεί να ευχεράσει το αδύνατο; Από τη μια οι έχουν δικαίωμα να πράττουν ό,τι πιστεύουν ότι είναι το καλύτερο για τους από την άλλη δεν παρέχει και κάποια ιδιαίτερη αξία απέναντι στους άλλους. Πως όμως να επιδιώκουμε το καλύτερο για εμάς αν δεν απαριθμούμε από τους άλλους να το βεβαιώσουμε;

→ Κατά συνέπεια, η κομπιανή θεωρία χρειάζεται
εμπλήρωση. Υπάρχουν ορία όρια στο πώς μπορούμε
να αξιολογούμε το δικαίωμα της άμυνας. Γιατί
διαφορετικά τι προσπαθές εξελίξης έχει η κοινωνία;
Το δικαίωμα της άμυνας του Hobbes μόνο μια
πρόσβαση εξισορρόπηση προσφέρει.
Για να έχουμε το δικαίωμα της άμυνας... σημαίνει
ότι έχει αξία η ανθρώπινη ζωή... άρα
θα πρέπει ως δικαίωμα να διαφυλάσσεται μέχρι
του σημείου όπου αρχίζει ο αποκλεισμός του
άλλου

→ Η άμυνα λοιπόν δεν είναι ποινή ή μια
σημειώση μας, αλλά ένα μέσο ευεργετοποίησης των
δικαιωμάτων μας και συγχρόνως περιορισμός
(υπό όρους) των δικαιωμάτων του επιτιθέμενου

→ Κατά συνέπεια, η κομμάτινη θεωρία χρειάζεται
 συμπλήρωση. ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΗΘΙΚΑ ΟΡΙΑ ΣΤΟ ΠΟΣ ΜΠΟΡΟΥΜΕ
 ΝΑ ΑΣΚΗΣΟΥΜΕ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΤΗΣ ΑΜΥΝΑΣ. Γιατί
 διαφορετικά τι προσπαθές εφέλξης έχει η ηθική;
 Το δικαίωμα της άμυνας του Hobbes μόνο για
 πρότερη εξισορρόπηση προσφέρει.
 Για να έχουμε το δικαίωμα της άμυνας... σημαίνει
 ότι έχει ασταξία η ανθρώπινη ζωή... άρα
 θα πρέπει ως δικαίωμα να διαφυλάσσεται μέχρι
 του σημείου όπου αρχίζει ο αυτοκαταστροφισμός του
 αλλού.

→ Η άμυνα λοιπόν δεν είναι ποινή ή μια
 ομηροσύνη μας, αλλά ένα μέσο ερμηνείας των
 δικαιωμάτων μας και συγχρόνως περιορισμός
 (υπό όρους) των δικαιωμάτων του επιτιθέμενου.

8. Ρόλος από τις επιπτώσεις

• Όπως και ο Kant ξεκινά από τη θεωρία του κοινωνικού
 συμβολαίου, το οποίο δεν υπονοεί την ιστορική αναδρομή
 στους όρους τείνους πραγματικής συμφωνίας = Είναι
 από μια αρχική θέση ισότητας.

• Η αρχή της διαφοράς γίνεται αποδεκτή υπό 2 όρους:

Είναι επιτρεπτές κινήσεις που
 αριστοτέτες στο μέτρο που
 βελτιώνουν τη θέση των
 λιγότερο προνομιούχων

Τα αξιώματα που
 ληστών οι προνομιούχοι,
 θα πρέπει να αποτιμώνται
 υπό ταυτοτικές ιδιότητες
 ευκαρπών για όλους.

→ προϋπόθεση είναι αυτή

• 3 αρχές λοιπόν που βρίσκονται
 σε ιεραρχική σχέση:

- ΕΥΤΕΡΕΩΤΕΡΗ ΔΥΝΑΤΗ ΙΣΗ
 ΕΞΙΣΟΡΡΟΠΙΑ
- ΑΠΕΡΙΟΡΙΣΤΗ ΙΣΟΤΗΤΑ
 ΕΥΚΑΡΠΩΝ
- Αρχή της διαφοράς

• Στην προεπίθεση διαφύλαξης των αρχών που θα δίνουν τον ανθρώπινο βίο 2 στοιχεία ευμεταλλευσίματε.

α) την ιδέα του συμβολαίου
β) τον έλεγχο συνέπαισυνσης

Από ηλι και ηέρα να πρέπει να αναθεωρούμε τις αρχές μας ώστε βίβα-βίβα να μαρτυρούν την πεδία όπου προήκου υπήρχε υφιστάμενη αβεβαιότητα. → αναδοχαστική Ισορροπία

• Τα προβλήματα που ευνουχίζονται:

→ Τι μας κάνει να πιστεύουμε ότι η ηθική μας κρίση είναι τα ορθά και όχι απλώς το αξιολογικό πιστεύω μιας δεδομένης κοινωνίας. Ειδικά όταν είμαστε η 2^η από ένα τετράγωνο.

→ αρχά δεν έχουμε ηθικό ηθικό ορθότητα

Ο Ρωίς αλάρτα → στόχεύουν με βίβα αποδέματα έλλογης κρίσεως που έχει κάθε ενδιαφερόμενος. Πίσω από το πέλο αγνότητας έχουμε μια αντίληψη, επιθυμία + φυσική επιλογή. Αλλά ο Ρωίς → αν υπάρχει χάος προς πέλεται από τον Ρωίς ριζική αναθεώρηση!

Επίσης, ο κομμουνιστικός χαρακτήρας αυτού του υποδείκτου συμβολαίου να προέκυψε από την ικανότητα του να λειτουργήσει υπέρ των συμφερόσεων των συμβαλλομένων. Έδώ αυτό δε μπορεί να γίνει γιατί οι συμβαλλόμενοι που το δημιουργούν έχουν άλλα φρονήματα το ποια προέκυψε να είναι τα πραγματικά τους συμφέροντα. Όταν το πέλο θα ήθελε, δε είναι ίδια τα συμφέροντα; Μα ο ίδιος ο Ρωίς δε υποστηρίζει ότι το συμβολαίο καθεαυτό δε έχει ένα επιθυμητό κομμουνιστικό αποτέλεσμα!

• Διαφορά της θεωρίας του συμβολαίου από μια μετασυστατική μέθοδο → 2^η 2^η δημιουργούμε ηθική παρατηρούμενοι από

τις δεδομένες αλήθειες μας. Οι υπέρμαχοι απαιτούν ότι
η ηρακληεύατος έχει αιδώμα ευθύνης, ωστόσο, ήρθε
τέτοιο αμφοτέρω όχι τόσο στον ηρακληεύατος όσο στον
εργαστή του δημόσιου.

Ωστόσο, ο Ρωίς επισημαίνει τον ηρακληεύατος
χαρακτήρα της θεωρίας του, όχι για να το μιμηθεί
μεταγενέστεροι (μετά την πτώση του τζένου) αλλά
για να το μιμηθεί την ίδια του τη μέθοδο →
το φανταστικό συμβόλαιο είναι αποτέλεσμα μιας
διαδικασίας ηρακληεύατος (η οποία κοντρουβίβει)

η διαδικασία με την οποία ηρακληεύατος
έως αρχές της διαδρομής μέσω της
εφαρμογής του πρακτικού λόγου σε συνδυασμό
με 2 άρετες: την ηρωϊσμό + το πρόσωπο

• Επομένως Ρωίς πως
απαιτείται τους
εργαστές του;

→ Υπάρχει μέθοδος στη
θεωρία του - προϊόν διαδικασίας
κοντρουβίβει

→ Υπάρχει ουδετερότητα
απέναντι στην αλήθεια

→ Δεν πρόκειται απλώς για
μία διαδρομή - αν τα εθίσαν
σε κάποια των ανθρώπων περί
ηθικής (αφού υπάρχει... αν είναι
φως από αυτό)

→ Η όλη διαδικασία εθίζεται
στην αρετή του ατόμου ως μέρος ενός
αυτονομικού συστήματος ηρωϊκής εφεύρας.

Ποιο παίρνει η
σημεία προτιμήσεων παιδείας οι θεμελιώδεις αρχές του
πρακτικού λόγου.

Αρεταίνες θεωρίες

94 Ο Αριστοτέλης και η αρεταίνη ηθική

- Είναι πως τόσο ο ωφελιμικός όσο και η δεοντοκρατία, προσηλδούν να απαιτήσουν στο πια είναι η ορθή πράξη.
Ο ωφελιμικός, δίνει βάση στο αποτέλεσμα και ψάξει την ευτυχία με τη δυστυχία, τον πόνο με την ηδονή.
Η δεοντοκρατία, δε δέχεται την ευτυχία και την τυχασιότητα της πραγματικότητας. Μια πράξη είτε θα είναι πάντα είτε ποτέ ορθή.
- Στην αριστοτελική αρεταίνη ηθική στο επίκεντρο (δε) βρίσκεται η πράξη, αλλά ο χαρακτήρας + οι ιδιότητες του πράττοντος. Και αυτό, διότι οι αρεταίνες θεωρίες (δε) στηρίζονται στην έννοια του ορθού, αλλά του αγαθού. Είναι τελειότητες, απαιτούν το βέλτο, που δεν είναι άποιο από το αγαθό.
- Η ιδέα αυτή, με ανατολίτες βέλους, εστιάζεται σε έναν + μίλη. Όμως εδώ δεν πηγαίμε την πράξη, πηγαίμε τον άνθρωπο... τι είναι καλό για τον άνθρωπο ως έργο + ηθικονόησιν.
- Κατά συνέπεια, την αρετή την αναζητούμε στον αφοσιωμένο φίλο, στο φαίνοιο ηθικόν, διότι αυτοί επιδιώκουν το αγαθό, επιμερόντας έναν ενάρετο βίο και άρα είναι πρότυπα μας.
- Ο Αριστοτέλης ωστόσο δεν απορρίπτει το βυραιοδύημα, το πάθος. Μαθαίνουμε να τα καλλιεργούμε και πάλι τους χτίζουμε την αρετή. Ο εὐαρετός είναι ένας ζωτικό κανόνας που βυρεχώς συμπεριφέρεται. (Λέν) εὐχαρίστε μοι μαθαίνουμε ο ένας από τον άλλον.

- δε μπορούμε σήμερα να πούμε ότι σκοπός του κράτους είναι να μας φτιάξει στο αγαθό.
- Ενστάσεις
 - Το πως θα ζήσουμε δε θα μας το επιβάλει το κράτος

• Μας μαθαίνει όμως ως αρχή ότι απαιτείται διαρκής επαγρύπνηση τόσο για την ατομική όσο και για την κοινωνική ηθική ευτυχία

66 Πολιτική Ηθική, Ηθική για πολίτες

→ Η αρμονική πολιτεία

• Η πόλη ενδυναμώνεται όταν δεν κυβερνάται από ευέλπους που είναι αξίολογοι να κυβερνούν + δεν υποστηρίζεται από τους πολίτες που την υποστηρίζουν. Έτσι (δεν) πρέπει να κυβερνά το δυναίον ή το δυναίον. Αρνητικά πολιτεύματα → η τυραννία, η ολιγαρχία, η ολιγαρχία.

• Ναι μεν πρέπει να βεβαιώσετε την αποτυχία, στο βαθμό όμως που αυτή δεν είναι καταστροφή για την πόλη - το σύνολο. Οχι μόνο η πράξη του δικηγόρου της ελευθερίας αλλά και για το μέγεθος της ελευθερίας. Απαιτείται εξισορρόπηση ανάμεσα στα μέτρα της γυμναστικής και της πομπής.

→ Ενότητα + ιεράρχηση στη δημοκρατία

Όμως, δεν υπάρχει ελευθερία. Η πόλη μπορεί να είναι καλώς οργανωμένη, όχι όμως δημοκρατική. Όλοι οι πολίτες διηγουμέναι να αλεύονται

→ Η αρετή στην πόλη + ο πολιτισμός

Σύμφωνα με μια άποψη η ηθική αφορά ιδιωτικές σχέσεις. Στο δημοτικό βίο μας ενδιαφέρει η συμμόρφωση. Η επίκτηση της ηθικής στο δημοτικό βίο παραμορφώνει το ρόλο της πολιτικής

Αυτό δεν είναι όμως απολύτως αν ο τρόπος που χειρίζεται μπορεί να επηρεάσει την αποστολή του διευκολύνοντας να αφορά τους πολίτες

→ Τα "οριζοντιοκλήματα" χέρια

Οι πολιτικές αποφάσεις έχουν επιπτώσεις που αφορούν σε πάρα πολλούς ανθρώπους και άρα η αξιολόγηση για το πως θα επηρεάσουν την ευημερία καθορίζει σημαντικά το πως θα ληφθούν

Νομιμοποιούνται οι πολιτικοί να σκοτώνουν για να βάλουν διατομήματα ανθρώπων, χωρίς εδώ η νόμιμη ή όχι (η x.ο. βομβαρδισμοί των γερμανικών πολεμικών στρατηγών κατά αρχών, ωστόσο έγινε επιλογή υψηλότερου εθνικού συμφέροντος)

Πάντως, το ότι πρέπει ο πολιτικός να λάβει αποφάσεις σε δύσκολα κρίσιμα (σε) δηλώνονται το ότι δηλώνονται να κυνηγεί ελπίδες νόμιμης. Βλέπε δήλωση Νίξον "Αφού το ήξερε ένας πρόεδρος, δηλώνει ότι είναι νόμιμο".

Γενικότερα, δεν είναι εύκολο να υποθετίσουμε έναν λόγο άρετος του ατόμου για τους πολιτικούς, όσο ηθικούς και αν είναι.

→ Οι δεσμοί με τους πολίτες

• Οι πολιτικοί οφείλουν να διεξάγονται απόβωλα, όπως να διατηρούν μια αυστηρή στάση της θέσης που ητάνουν για τη λήψη των καθηκόντων τους έχουν την ηγετική τους από τα δικαιώματα των πολιτών

→ άρα έχουμε ως πολίτες την υποχρέωση να υπερασπίσουμε στο νόμο, ωστόσο αυτό εφαρμόζεται και από τη διαθεσιμότητα + ικανότητα του κράτους να προστατεύει τα δικαιώματά μας (εδώ εντάσσεται και το ενδεχόμενο της πολιτικής άσκησης)

→ Εηρησιζώντας την πόλη

- Ηλικια πόλη δε μπορεί να γίνει χωρίς κανόνες, χωρίς βεβαίως στο νόμο αλλά και χωρίς μια φροντίδα για αυτό που μας εμμένει όλους ως πολίτες

→ Χρειαζόμαστε συνείδηση ενότητας
± εμπιστοσύνη

→ Άρα χρειαζόμαστε: (1) ανεξοδότητους νόμους
(2) ανερόληπτη εφαρμογή τους (3) αρετή πολιτικών
ώστε να εξασφαλιστούν τα παραπάνω, (4) ενδιαρμογή
του δημοκρατικού πολιτικού διαλόγου (5) βυρειοφορία
όλων